

1637/1.

DE SANGUINIS ARTERIOSI
MOTU ET ACTIONE ARTE-
RIARUM IN CORPORE
HUMANO.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM,

CONSENTIENTE AMPLISSIMO MEDICORUM
ORDINE

IN

UNIVERSITATE CAESAREA LITERARUM
DORPATENSI,

PRO GRADU

DOCTORIS MEDICINAE

LEGITIME OBTINENDO

H. L. Q. C.

DIE . MENS. AUGUSTI MDCCCXXI,

PUBLICE DEFENDET

AUCTOR,

ERNESTUS JOANNES GUIL. PEZOLD,

EHSTONUS.

.....
DORPATI LIVONORUM,
EX OFFICINA ACADEMICA J. C. SCHUNMANNI.
MDCCCXXI.

Imprimatur,

ea tamen conditione, ut, simulac typis excusa fuerit haecce
dissertatio, septem exemplaria collegio, cui librorum cen-
sura commissa est, tradantur.

Dorpati Livonor. Calend. Sextil. MDCCLXXXI.

Dr. Ludovic. Emil. Cichorius,
I. Decani.

D 17701

I n t r o i t u s.

U**bi**cunq^{ue} jam altius evehitur animalium vita, plenius ab ipsis sensa et supra vegetabilium, zoophytorum et infusoriorum vitae terminos egrediens, ibi circulationem quoque sanguinis, tanquam vitae tesseram, conspicimus; cum fortius et celerius circumactus, sanguis exaltationem, segnius contra atque cunctatius decurrens, deminutionem illius mortemque significet. Quanti igitur momenti sit ratio sanguinis, rerumque omnium ad circuitum ejus facientium habenda, ab omnibus, qui corporis humani structuræ artique medendi studeant, extra omnem dubitationem positum est. „Sanguis humor vitalis est, quo nullum animal perfectum caret, „et in quo vita et corporis nostri robur continetur: quo effuso, omnis corporis et animæ „operatio cessat; quapropter utique, ut ejus in-

„dolem plenius atque exactius cognoscamus,
 „opus est. — — Sanguinis et humorum in cir-
 „culum abiens motus divinum profecto inventum
 „est, quo non datur ad rem medicam illustran-
 „dam praestantius, sine cujus cognitione nihil
 „in arte salutari agi, vel explicari potest.“ *)

Jam antiquiori tempore investigationes huc spectantes factas esse invenimus, easque innumeras, cum maximum inde se capturos esse fructum medici sperarent. Haud exigua medicinae hoc modo contigerunt incrementa; multa tamen adhuc restabant disquirenda, ut ex multis controversiis, magnisque, quibus obnoxia adhuc est haec doctrina, tenebris, intelligitur. — Quibus adductus diligentius huic rei disquirendae vacare visum est, lucem quaerenti, et eo quidem consilio, ut ea deinde dissertationis meae inauguralis themati exarando inserviret. Consilii mei persequendi difficultatem haud quidem ignoro, nec quantum habeam, quod omnem jactationis et arrogantiae speciem fugiam. At Tuá L. B. confido benevolentiam atque indulgentiam, quam ut mihi, tironi, denegare nolis, eam, quam par est, observantiam enixe rogo. Itaque ad ipsum propositum persequendum me accingo.

*) *Frdrc. Hoffmanni opera omnia physico-medica. Genevae 1748. Tom. I. Lib. I. Sect. I. Cap. V.*

Sectio prima.

Animadversiones historicae in superiorum temporum doctrinam a nobis illustrandam.

I. **Tempus ante Hippocratem.** Medicina Aegyptiorum nimis rudis et veluti puerilis artis prae se ferebat speciem, quam unde anatomia ex illâ quemcunque fructum capere posset. Mortuorum perunctio et pollinctura eorum, ipsa ejusmodi erat, ut fidem hujus effati sane non infringeret. Ex Aegypto ars medendi, nondum exculta in Graeciam primum migravit, ubi post bellum Trojanum, in Damoetis filiâ, prima venaesectio a Padalirio facta est, quae tamen sine anatomicâ arteriarum et venarum cognitione instituta esse videtur. Quam neque apud ipsos Asclepiadas — Padalirii posteros, qui Coum et Cnidum abierant — deprehenderis centum annis post, licet et illi a nonnullis pro artis anatomicae satis peritis habiti fuerint, et Democritus — Abderites — animalia disse-caverit.

II. **Hippocrates** (400 ante Chr. nat.). Scientia anatomica hujus praestantissimi, maxi-

membranae elasticae vi vitali, et in statu sano et morboſo, effectá pulsum habuit. Athenaeus, Cilix, autem in pulsu definiendo transitum etiam caloris, cordi et arteriis proprii assumſit.

V. Claudius Galenus, Pergamenus (160 p. Chrſt. n.) ex hepate venas, arterias e corde originem ducere ⁴⁾, venas et arteries ſenſu carere ⁵⁾, non minus, quam cor ipſum, utpote quod nervorum omnino ſit expers ⁶⁾, exiſtimabat. Idem tamen venarum et arteriarum anastomoses bene noyit ⁷⁾. In libro autem de utilitate pulſûs — continuæ relationis inter reſpirationem et pulsum intercedentis facit mentionem. Ipſo iudice ut arteriis vis contractionis, ita cordi vitalis ineſt. Pulſu in morbis diligentius obſervato varietates ejus 27 diſcernebat. Deinde vero per aliquod tempus anatomiae et phyſiologiae excolendae quaſi torporem, magnamque Galeni imitatorum catervam conſpicias.

VI. Seculo demum decimo quarto vanâ et ſuperſtitioſâ opinione de ſanctitate cadaverum humanorum abjectâ, Mandinius de Luzzi, anno 1513 Bononiae duobus ſeminarum

4) De uſu part. Lib. XV. pag. 534.

5) Ibid. Lib. XVI. pag. 548.

6) Ibid. Lib. V. pag. 424.

7) De facult. nat. Lib. III. pag. 111.

cadaveribus publice dissectis, corporis humani descriptionem primus edidit.

VII, Ditiior etiam observationum ad angio-
logiam pertinentium seculum XVI^{mum} erat,
Nam ad hoc usque tempus venae vasorum prae-
stantissimae aestimatae sunt. His adjuvantibus
nutritionem fieri; in ipsis sanguinem currere et
decurrere, prouti alicubi irritamenta adfuerint;
inspirando inprimis sanguinem vasis inferri, ex-
spirando autem ad cor retro manare, credebatur.
Valvularum in magnis vasorum truncis
obviarum investigationibus diligentius factis,
earumque utilitate magis perpensâ, verae de
sanguinis circuitu doctrinae propius adduce-
bantur. Hoc loco inprimis Berengarius et Syl-
vius, Etienne, Vesalius, Cannoni (1547) et Fa-
bricius (1574) digni sunt commemoratu. Vesa-
lius enim et, post eum, Michaelis Servetus im-
penetrabile septum cordis esse docuerunt, unde
prima parvi circuitûs inventi prodibant vestigia.
— In pulmonibus sanguinem, spiritu vitali, ex
aëre atmosphaericq̄ assumpto, augeri putabant.
Sex annis post, de parvo illo circuitu denuo
Columbus disserit; mox fusior Andreae Caesalpi-
nii Aretini, de transitu sanguinis per pulmones
in lucem prodiit tractatus, at de sanguinis ex-
sudatione per cordis septum verba facit ⁸). Pri-
8) Caesalpin. quaest. peripatet. 1588. Lib. V. C. 4. pag. 528.

mus ille, venas inter finem et ligaturam applicatas tumescentes observans magnum circuitum ipsum jam cognovisse videtur: „Qua autem ratione fiat alimenti attractio et nutritio in plantis consideremus. Nam in animalibus videmus, alimenta per venas duci ad cor, tanquam ad officinam caloris insiti, et adepto inibi ultima perfectione per arterias in universum corpus distribui, agente spiritu, qui ex eodem alimento in corde gignitur.“⁹⁾

VIII. Ab Harveo, usque ad Hallerum. Hac in periodo sanguinis circulatio, res, inter anatomicos et physiologicos, maximi sane momenti, a celeberrimo Anglo, Harveo, est detecta, Jam An. 1619 docuit circulationem sanguinis, quam doctrinam An. 1628 in scriptis typis excusis publici juris fecit. Primum ad cordis agitationem impulsus, illo ipso quidem teste, sanguis irruens praebet: pulsandi vis autem non sita est in solis arteriarum membranis, quum in ossificatis truncorum membranis, ramuli pulsare pergant¹⁰⁾. Pulmonibus ab arteria aspera dilatatis aer in cor non transit. Venae inter compressionem et externum corporis circuitum intumescunt; arteriae autem inter cor et ligaturam. Ergo illae sanguinem ad cor ducunt,

9) Caesalpin. de plantis. 1583. Lib. I. Cap. 2, pag. 3.

10) Hary. exercitat. anat. P. secunda. p. 131.

hae, e corde per totum corpus dispertiuntur, Nonnulli anatomiae periti illius temporis viri mox Harveo assenserunt, sicut Werner Rolfinck et Renatus Cartesius, qui circulantis in corde sanguinis causam, vim ejus expandentem esse, eodemque modo arteriarum pulsus effici judicabat. Anno 1640 et in Batavis Joannes Walaeus, Rogerus Drake, Henricus Regius, et Hermannus Conring exstiterunt hujus doctrinae fautores. — Sed multi etiam novae doctrinae adversarii assurgebant, defensoresque Galeni, ex quorum numero, praeter Casparum Hoffmann et Joannem Vesling, Caecilium Falium, medicum Venetum, nominare sufficiat, qui insolitum foraminis ovalis hiatum in cadavere quodam animadversum, naturae consentaneam esse judicabat. Cui opinioni accessit Petrus Gassendi. — Anno 1645 is demum Harvei adversarius exstitit, quem solum refutatione dignum putabat, Joannes Rio-lanus. — Numerus Harvei admiratorum auctus est, in Italis doctrinam illius anno 1651 defendit Joannes Trullius; Joannes Pecquet arteriarum contractioni propulsi sanguinis causam inesse demonstravit. Georgius Ent, medicus Londinensis, pulsum defluens arteriae, inquit, nec re vera in systole sua evacuantur, nec in diastole replentur, sed cum totum systema arteriosum continuo expletum sit, pulsus nihil est aliud, ac

tremulus et undulatus cordis motus, ad minimos usque arteriarum ramulos continuatus ¹¹⁾). De doctrinâ Harveanâ Marcellus Malpighi, professor Bononiensis, optime est meritus, qui microscopii usu adjutus, anno 1661 sanguinem in minimis vasis circulantem animadvertit, animadversum monstravit, vero arteriarum in venas transitu simul illustrato ¹²⁾). Alexander Maurocordatus, anno 1664, pulmonum diligentior observator, magis perspicuam, quam quæ hucusque innotuerat, sanguinis in illis circuitûs exhibuit descriptionem. Jacobus Sachs van Lewenheimb moti sanguinis causam cerebro, et aëris spiritibus, nescio quibus, tribuit ¹³⁾). Henricus Meibomius, anno 1668 demonstravit, internam arteriarum membranam non formare valvulas, neque, quod alii adhuc credebant, in acutissimis quidem angulis arteriarum ¹⁴⁾). Anno 1669 Richardi Lowerii tractatus de corde in lucem prodiit, qui, Cartesii opinione de causâ sanguinis in corde moti refutatâ, vim cordis a nervorum influxu deducebat. Guilielmus Cole,

11) Ent. opp. 1687. pag. 29.

12) Marcelli Malpighi Ep. de pulmonibus, in ejus operib. Londini 1586. pag. 136—141.

13) Sachs von Lewenheimb. oceanus macro-microscosm. Vratislav. 1664. pag. 31.

14) Meiboro. dissert. de motu sanguinis naturali et præternaturali. Helmst. 1668.

medicus Bristolensis, contra priorem opinionem demonstravit truncorum arteriarum cordi proximarum diametros multum ab omnibus ramorum diametris superari, et, si systema arteriosum coniformam habere cecissetis, ad cor spectare illius acumen. — Jacobus Wepfer, vires noxias venenorum disquirens, sanguinem non nisi accidentalem, nec proximam commotus cordis causam esse contendit ¹⁵). Joan. Alphr. Borelli primus sanguinis circulationem ex legibus statices et hydraulices illustraturus, vim cordis 180,000 pondo aequalem invenit ¹⁶). Antonius van Leewenhoek, bonis adjutus microscopiis, anno 1690, ad certiore[m] etiam, quam Malpighi habuit, persuasionem adductus est de arteriarum transitu in venas. In minoribus vasis sanguinem lentius agitatam, simulque nonnunquam retro in illis sese moventem conspexit ¹⁷). Raimundus Vieussens sanguinem praecipuam arteriarum motatum causam esse putavit ¹⁸). Joan. Bapt. Gastaldy dissecato nervo intercostali, octavoque pari nervorum in animali vivente pulsationem cordis adhuc animad-

15) Joan. Jacob. Wepferi historia cicutae aquaticae.

Lugd. Batavorum. 1733. Cap. 13. pag. 277 — 278.

16) Borelli de motu animal. Cap. 4. pag. 95.

17) Leewenhoek. arcana nat. detect. Ep. 55. p. 162 — 165.

18) Vieuss. novum vasorum systema. Amstel. 1705. pag. 112.

vertens, hujus actionem a nervis minime pendere censuit. Ultimo denique loco Alberti ab Haller, maximi suae aetatis medici et naturae interpretis, mentio quoque fuerit facienda, ut cujus auctoritas circa doctrinam de motu cordis sanguinisque circuitu maximi fuit momenti. Quamquam Josias Weitbrecht, professor Petropolitanus, experimentis quidem, cordis vim non sufficere ad sanguinis motum, per minima vasa explicandum, iisque propriam quandam attribuendam esse contractilitatem, jam antea decuerat; et Senacius ¹⁹⁾ etiam, in tractatu, jurè laudando, de cordis motu, rejectis omnibus computationibus staticis, de ejus vi a quibusdam institutis, circulationem illam arteriarum vi adjuvari monuit, quã enim nimis adauctã, sanguinem ad cor retro agi ²⁰⁾, persuasus tamen, spiritûs vitales palmarias commoti cordis esse causas. At verae ejus pulsationis causae Hallerus existit investigator. Anno 1751 doctrinã de irritabilitate in vulgus productã, motum cordis et vasorum ²¹⁾ inde est interpretatus. Cor enim omnium corporis par-

19) Comment. acad. Petropolit. Vol. VI. p. 276. Vol. III. p. 320. Vol. VIII. p. 339.

20) Senac. traité du coeur. 1749. Vol. II. p. 160. 200. 224

21) Haller. Experimenta de motu cordis a stimulo nato. 1762, in opp. min. Vol. I. p. 60 — 62. — Ejusdem liber de partib. sentientib. et irritabilib. p. 421 — 485.

tium maxime irritabilem esse satis gnarus, illius vim ex organisatione fibrarum muscularium deduxit.

Et opinionis ejus de propulsione sanguinis arteriosi et recentiorum quorundam auctorum sententiarum infra mentionem faciemus.

Sectio secunda.

Animadversiones anatomicae.

Nec mei consilii, nec hujus loci est, fusio-rem anatomicam arteriarum earumque ramo-rum, vel cordis nervorumque cum illis conjun-ctorum exhibere descriptionem. Ad has qui-dem quod attinet res, ad opera anatomen di-sertius tractantia ablegatos velim lectores. At-tamen ad thema nostrum proxime quæ spectant, haud erunt prætereunda, ad quæ enucleanda nos jam accingimus.

Sanguis non unica vitæ conditio est, sed haec ex respiratione etiam pendet; quâ omnino haesitante pulsationes circulantis sanguinis ipsae desinunt, non amplius reviviscentes. Sanguinem igitur tum venosum, pulmonibus affluentem, tum arteriosum, inde in corpus redundantem,

discernimus. Ambo vasorum ampla genera in unum a corde junguntur, quod tanquam utriusque centrum, ad utrumque pertinens, et amborum naturam altiori gradu exprimens comparet. Natura tamen arteriosa insignior praevallet in corde; ut quod cum arteriis proxime sit conjunctum, et consentaneum; in illis cordis veluti exemplar cognoscere conabimur certeque cognituri. Quum hoc loco motus sanguinis arteriosi nobis sit illustrandus, primum contemplemur, et terno quidem numero comprehendendas,

Membranas arteriarum.

1. Tunica cellularis, extrema, quae solutiori texturâ cellulosa circumdatur, et a densiori, in pressam et resistentem membranam coacta, formatur; ablati reliquis arteriarum membranarum, quas ambit et sustentat, tubulata remanet.

2. Tunica fibrosa s. carnea ¹⁾, infra illam, primo loco commemoratam, sita, nervosa est, densa, duriuscula, solida, ex rubro flavescens, ex orbicularibus, vel potius obliquioribus fibris cohaerentibus et annulos quasi formantibus consistens. Densissima est tunicarum arteriarum, quae etiamsi inde a truncis arteriarum

1) Albin. annot. Acad. Lib. IV, No. VIII.

ad ramos densitate decreseat, tamen in minoribus arteriis illa, pro ratione majorum, crassior, passim magis rubens et quasi irritabilior apparet. A reliquis, verisque musculorum fibris majori elasticitate, duritie, fragilitate et planitie discernitur; hinc tantus circa illam inter artis peritos dissensus. Bichat ²⁾ membranis fibrosis eam adnumerat, qui defensurus suum adsertum monet: primo, eam tum dilatabilitate musculorum carere, tum etiam mollitie et tractabilitate fibrarum muscularium; deinde ligaturam arterias constringente tunicam illam dissecari, quod tamen in intestinis observari non licet; tum vero arterias nullis irritamentis nec chemicis, nec mechanicis, contrahi posse; nec denique nervos ullo modo eas afficere, contendit. Ad haec autem respondere possis: in his membranis absque dubio substantiam muscularem minus exultantem quidem apparere, — ideoque naturam illarum quibusdam in rebus quodammodo variari, — quam etiamsi in arteriis majoribus, cordi propius sitis non oculis exhibere possimus, tamen in minoribus arteriarum ramificationibus cognovimus ³⁾; in testudine denique

2) *Traité des membranes en general et de diverses membranes en particulier*, par Xav. Bichat, à Paris, an. VIII.

3) *John Hunter's Versuche über das Blut. Aus dem Englischen überf. v. D. Hebenstreit. Leipzig, 1797, Bd. I. S. 239*

atque crocodilo sclerope musculorum fibras distincte discerni⁴⁾. Irritamenta vero ad arterias applicata utique contractiones efficiunt; quas Thomson⁵⁾ sale ammoniaco arteriae cuidam applicato statim observabat, pariter in arteriis minoribus acu irritatis; applicato autem natro muriatico, notabilem dilatationem animadvertit. Ejusmodi etiam contractiones observatas esse, sale ammoniaco, acido nitrico, acido sulphurico vel scintilla electrica applicatis, ab aliis scriptoribus commemoratum legimus⁶⁾. Meram autem hanc esse corrugationem, ut Bichat existimat, nullo modo asserere possis, ut quae, materiis iis adhibitis, post mortem quidem inveniamus, insignem vero differentiam inter utrumque statum cognoscas. De arteriarum vero contractione, Galvanismo adhibito, plane ipsi mihi persuasum est, enudata suis carotide; paulatim oriens, praecipue inde incipiebat, ubi positivus columnae polus amotus erat. De ulteriori hu-

4) Ibidem.

5) Lectures on inflammation exhibiting a view of the general doctrines pathological and practical of medical surgery, by J. Thomson. Ednbg. 1813. p. 75—89.

6) Gualter Verschuur de arteriarum et venarum vi irritabili. Groeningae. 1766. p. 19. Zimmermann, dissertat. de Irritabilitate. p. 24. — Bikker dissertat. de natura humana. 1757. p. 45. Van den Bosch. de vivis corp. human. Exprmut. X, et XV.

jus membranae habitu vitali, aequae ac de nervorum systematis in arterias ratione aliâ occasione locuturus sum. — Si arteriis fibras, fibris musculorum similes concesseris, absque dubio, non nisi de iis quae his sunt propriae — arbitrio nimirum non subjectis — sermo esse potest; quae qualitas arteriis attribui omnino nequit; in iis autem post irritamenta mechanica; vel chemica motus convulsivi non erunt expectandi, non magis, quam in naturalibus eorum actionibus — (ut e musculis arbitrio obnoxii nascuntur) — sed de ejusmodi tantum actionibus loqui licebit, quae musculorum arbitrio non subjectorum actionibus comparandae sunt: de auctis quidem actionibus at semper tamen sibi constantibus. Quibus dictis nullo modo unitatis ratio inter cor et arterias, de qua jam supra diximus, et qua adjunctrice alterum in alteris rursus conspicimus — tollitur; nam quamvis cor non eosdem, ut arteriae, effectûs vix nominatos nobis afferat, in suis contractionibus differens, tanquam in medio inter musculos arbitrio subjectos, et huic non subjectos, constitutum, tum utique suspicandum vitam ei, quam arteriis, sublimiorem potentiorumque inesse; quum et negotio suo vas simplex longe superet.

3. Tunica interna arteriarum s. laevis, membrana communis quoque appellata,

non arterias solum, verum sinistrum etiam cordis latus venasque pulmonales vestiens; est tenuissima, subtilissima in arteriarum tunicis, eademque densissima; pellucida est albique coloris, minori, quam prior, elasticitatis vi praedita, nervorum vasorumque expers. Summa pathologicarum mutationum congruentia in externâ et internâ cordis vasorumque superficie Krey-sigio 7) conjectandi ansam praebebant, eandem ambabus membranis naturam inesse.

Arteriarum nervi, eorumque vis in sanguinis circuitum exhibita.

Quum arterias non tantum vitae expertes esse utriculos iudicemus, sed iis vitalitatis effectûs libertatemque concedamus, nervorum eorum ratio quoque erit habenda. Frequentes in arteriis nervi inveniuntur et pro ratione quidem in minoribus frequentiores etiam, quam in ramis amplioribus, id quod Lucaeus 8) — qui duo nervorum arteriarum destinguit genera: alterum eorum, qui in singularia arteriarum segmenta, alterum horum, qui in telam cellulosa-

7) Krankheiten des Herzens v. D. F. Krensig. Berlin 1814. 1ster Thl. S. 30.

8) Sam. Chr. Lucae, quaedam observationes anatomicae circa nervos arterias adjuvantes et comitantes. 1810. §. IX. p. 27.

desinunt, systema universum spectantes — contendit, posteriores tantum respiciens: „Persuasum itaque mihi est, discrimen illud, quod „anatomici, quoad nervorum diversis in arteriis „frequentiam, statuunt, nonnisi ad nervos telam „cellulosam perreptantes pertinere, dum nervorum ad fibras arteriarum musculares tendentium numerus omnibus in arteriis pro portione par sit.“ In nonnullis arteriis nervos demonstrare non possumus e. gr: in arteriâ umbilicali; carotidibus quoque et arteriis vertebrali- bus, Scarpâ et Wrisbergio quidem auctoribus, — nonnisi eo usque, ubi cerebrum intrant, nervi sunt. De nervorum vi in vasa circuitumque exsertâ valde dissentiunt auctores. Le Gallois⁹⁾, quo iudice cor una solaque circulationis causa est, nihilominus magnam nervorum systemati vim in eandem concedit — et rejectâ Halleri theoriâ, cordis compulsam non e sanguinis irri- tamento, sed ex proximâ nervorum systematis vi in cor exercitâ, derivat; ita, ut vim suam non a cerebro — cum et absque eo cor pulset, — sed ab omnibus medullae spinalis partibus, junctim sortitur. Quod vero argumentum inde petit, quod, quanto majores medullae spinalis

9) Expérience sur le principe de la vie, notamment celui des mouvements du coeur et sur le siège de ce principe par M. Le Gallois. à Paris. 1812.

cuniculi partes disturberet, tanto infirmiores cordis compulsus sensim, sensimque sequi animadverteret. — Quam quidem sententiam refellit Treviranus ¹⁰⁾ nervorum systema irritabilitatis cordis causam constituens, nullâ in idem incitatione factâ; itaque, ut nervorum systema in sanguinem vim proximam exerceat, quâ quidem re sanguis par reddatur, cordis irritabilitati conservandae, seu vi illius concitandae. Observationes nobis affert demonstraturas, solo Ischiatico nervo discisso, medullâ spinali integrâ, hæsitationem in cruris sanguine esse subsequutam. Sanguis, cui vis motrix, auctore Trevirano, inest, circa hanc quidem a medullâ spinali pendet ¹¹⁾, cujus non turbatâ vi, ad propulsionem ejus adjuvandam, opus est. Quibus in rebus ab hac opinione dissentiamus, jam eamus disceptatum, Wilson Philipps ¹²⁾ opinione quidem Le-Galloisii rejectâ, ostendit, musculos non voluntarios cerebri et medullae spinalis irritationem subire, in iisque, quantumvis

10) Vermischte Schriften, anatomischen und physiologischen Inhalts, v. Gtfrd. Rhd. Treviranus. Göt. 1816. 1ster Bd. S. 103. — Biologie oder Philosophie der lebenden Natur, v. G. R. Treviranus, 1814. Bd. IV, S. 644.

11) Ibidem. pag. 272.

12) Deutsches Archiv für die Physiologie, v. Meckel, II. Bd. 1816. S. 320 — 353.

validiores, regulariter tamen permanentes produci motus. Experimentis suis probare studet idem circulationem musculorum systemate productam, ex solo respirationis processu, neque a cerebro, neque a medullâ spinali proficisci, nihilominus, utrique horum, ubicunque foret, illatis irritamentis, cordis activitatem augeri. Nervorum systema, sensorio proximum, diversis circuitus motibus praeest, eosdem tamen non ciens. Ut musculi, ita et cor ab illo nervorum systemate non quidem pendens, illo tamen determinatur, ita, ut ejus vis unâ cum nervorum systemate destrui simul possit.

Vim nervorum systematis in cor et in arterias seu directam, seu indirectam dixeris, seu cordi musculisque omnibus irritabilitatem a nervorum systemate non pendentem concesseris, semper tamen universum musculorum systema nervorum vi quodammodo subjectum erit considerandum. Nervorum vero systema ut cordi, ita et arteriis vim necessariam conditionesque ad propriam earum activitatem necessarias praebet; et conjunctione eorum paene assiduâ, commutatione mutuâ, extinctione alterius in altero spectatis, vim nervorum in vasa agentem negare non licuerit. Quae omnia, nervos magis, quam ad irritamenta solummodo adducenda valere, et vasa unâ cum nervorum

systemate vitam demum servare, manifeste testantur.

Annotat. I. Ad ea, quae monuimus, magis confirmanda Krimeri observationes nonnullas adhuc, experientiâ duce, factas in medium proferre liceat: mechanica nervorum irritamenta, arteriarum activitatem augent; modicae cerebri contusiones in ranarum palmis sanguinis circuitum promoyent; palmae inflammatio aquae salitae applicatione proyocatâ, disscissis nervis tollitur, et Galvanismo adhibito regeneratur; vesicatoria locis, quorum nervi dissecti sunt, imposita solitum effectum haud producunt.

Annotat. II. Bichato¹³⁾, ex aequali nervorum numero in cordis venosi arteriosique sanguinis partibus multo tamen imbecilliori lateris dextri, quam sinistri, contractione, nervos nullam in has (contractiones) vim exercere concludenti, hoc diverso amborum cordis laterum sanguine, imparique muscutorum fibrarum numero simul contemplatis, contendere vix licuisset,

Arteriarum vasa.

In arteriarum tunicis arterias, venas, vasa-

13) Anatomie général, précédée des recherches physiologiques sur la vie et la mort, par Xav. Bichat. Nouvelle édition. Tom. I. à Paris. 1818. pag. 374.

que lymphatica animadvertimus; arteriarum arteriae in externâ praecipue membranâ cellulosâ inveniuntur, sunt quidem ramuli ramorum arteriarum recurrentes. Sicut proprii arteriarum nervi ita frequentiora vasa reperiuntur, quo minores natu homines sunt, pro vectâ aetate numero eorum imminuto. Cum venarum ramulis eas comitantibus rete satis densum in arteriarum truncis formant. Vasa lymphatica, praecipue in majoribus arteriarum ramis sita, manifeste conspiciuntur, ut in arteriis cruralibus,

Sectio tertia.

Nonnullarum opinionum circa causas de arteriarum sanguinis propulsi, lustratio.

A. Alterna arteriarum dilatatio et contractio, cordis systolae et diastolae respondens, in iis non invenitur.

Sunt auctores, qui hoc satis manifesto argumento: „cor non solum, sanguinem propellere“, nixi, contendunt: arterias sanguinis propulsum adjuvare alternâ vice sese dilatantes et contrahentes; illud quidem evenire ventriculo aortico in systole evacuato, hoc,

cordis diastolæ permanente. Arteriarum dilatatio, ipsis auctoribus monentibus, contingit sanguine in arteriis jam obvio, adversus recens e corde advectum pugnante; contractio vero concentratis in arteriis musculorum fibris. Arteriarum vitalitate, cujus simul mentionem faciunt, tueri si voluerint suum adsertum, respondeo: me illius inferius mentionem esse facturum, arterias vitâ minime carere persuasum, solitariam earum conditionem (hypostasim) quâ certo respectu pollent, propriamque earum activitatem non negaturum; sed de vitalitatis quoque effectû, systole diastoleque arteriarum non acceptis, rite posse cogitari (v. Sect. IV). Nam huic systolæ ac diastolæ illarum, nunquam dum nudatâ arteriâ observatæ, ergo neutiquam admittendæ multiplices adversantur observationes. Attamen non ea solum sequenturus quæ Doellinger, Parry, Carus, Bichat et alii tradiderunt, mearum quoque ipsius observationum mentionem facere possum; nonnullis enim operationibus, ad aneurisma ligaturâ arteriæ tollendum in Nosocomio nostro chirurgico interfui, ubi arteriam cruralem, brachialemque a finitimis nudatas partibus, et carotidem et aortam suam, in plurimis a me institutis vivisectionibus, nudatas, observavi; sed ne minimâ quidem sive dilatatione, sive coarctatione,

nunquam minimo signo unde diameter mutatus diligenter observati vasis, colligi potuisset, animadversis. — Breviter permanens motus longitudinalis, tanquam arteriae parietis extensio, non erectio ejusdem, en haec omnia erant, quae in arteriâ plane ante oculos sitâ observare potueram. Parry ¹⁾ duas ejusmodi discernebat extensiones longitudinales, alteram respirationi motuique partium finitimorum eâdem effecto, alteram, remittente respiratione cum sinistri ventriculi systole, congruentem. Quorum ultima quodammodo, licet rarius, in latus, plerumque vero tendebat in adversum, ita, ut arteria unoquoque sanguinis fluctu, a ventriculi systole in adversum protruderetur, sanguine autem, durante diastole, lentius fluente, sese retraheret. Sed et Parry in quinquaginta quinque arteriis, quas nudatas observabat, in ovibus, cuniculis, canibus et equis, neque in ullo minimum incrementum laterale, ergo et nullam dilatationem, ne optima quidem microscopio adhibito, discernebat; semper cylindri, mole sibi constantis prae se ferebant speciem. — Quibus quidem ob-

1) *Experimental-Untersuchung über die Natur, Ursache und Verschiedenheit des arteriellen Pulses und noch gewisse andere Eigenschaften der großen Arterien, von E. H. Parry. — Aus dem Englischen übersetzt von E. v. Embden. Hannover 1817. S. 11 — 16.*

servationibus Parryanis creberrime institutis, sicut meis iisdem, viro huic celeberrimo adsentiri adigor, quamquam ejusdem sententia ab Halleri, Dumas, Richerand, Soemmeringii aliorumque placitis abhorreat. Hallerus 2) enim alternam arteriarum extensionem contractionemque adserens: „Etsi enim“, inquit, „utique „non rarum est in vivo animali inciso pulsum „nullum apparere, neque videri arterias dilatari, „tamen frequentes satis observationes sunt, uti- „que dilatationem et oculis et tangenti digito „fuisse manifestum, ut arteriae arcum majorem „describant, dum dilatantur. Haec alterna ar- „teriarum micatio est, quam medici pulsum vo- „carunt; quo nomine dilatatio quidem arteria- „rum potissimum intelligitur.“ Porro, in alio opere 3); „D'abord je me suis assuré, que le „sang poussé par le coeur, dilate les artères et „forme ce battement, qu'on appelle le pouls.“ Dumas 4) dilatationem contractionemque in arteriis ipsis positas esse statuit, neque a mechanico sanguinis e corde promanantis impetu pendere, ita, ut arteriae non hac de causa, quod sanguis eo impellatur, se extendant; sed sanguis eam ob causam in eas impellatur, quod dilata-

2) Element. physiolog. Lib. VI. Sect. II. §. 9. 10.

3) Memoires sur le mouvement du sang. p. 33.

4) Principes de Physiologie. Tom. III. p. 305—314.

tae ad eundem suscipiendum propensae videantur. — Richerand, in physiologia sua ⁵⁾, incrementum diametri arteriae a sanguinis impetu ex systole ventriculi sinistri profectum pariter assumsit. Soemmering ⁶⁾ de arteriarum dilatatione visibili agit idem: „In corpore vivo arteriae alio tempore magis, alio minus turgent. „Ubi nimirum arteriae sanguini, qui a vi cordis „undatim intropellitur et illarum premit parietes, cedunt supra medium diametrum, manifeste in longum et transversum extenduntur: „hic proximo temporis momento vis cordis remittitur, arteria tum in longitudinem, tum, et „apertius quidem, in transversum contrahitur.“ — Pro tuenda systole et diastole arteriarum supra memorata, si cui visum fuerit hoc uti argumento: dissectis majoribus arteriis (ut, carotidibus gladii poenam perpektorum, aut aorta prout Spalanzani et Doemling ⁷⁾ eam in salamandram instituerunt) sanguinem, singulis intermissionibus, aucto radio prosilire, arteriamque dissectam in quemque diametrum sese contrahere et dilatate; minime vero hoc loco praetermittendum est, quantam vim cor in sangui-

5) Tom. I. p. 319.

6) De corporis humani fabrica. Tom. V. pag. 24.

7) Lehrbuch der Physiologie des Menschen, v. J. J. Doemling. 1803. II. Bändchen. S. 49.

nem illi proprius profluentem, exerceat, remque, in arteriâ dissectâ — ratione actionis arteriae — longe aliter sese habere atque in statu normali. Arteria quocunque nexu sublato, elasticitate suâ, sese retrahit, vi suâ tonicâ, coarctatur: sanguinis profluxus cum cordis actione congruus, et momentis diversis auctus, simul parietes arteriae contractos dilatat, et tanto magis quidem, quanto sanguini profluenti parietes cohibentes utique desint. — Ergo ne hoc quidem phaenomenon favet sententiae de contractionum et dilatationum arteriarum alterno successu; de cuius quidem temeritate et vanitate, meo quidem arbitrato, neutiquam est dubitandum. Deinde si quis de dilatatione arteriae, sanguine e corde recens affluente, vel quam minimâ in omne systema arteriosum dispersitâ (v. Sect. IV. 4.) oculorumque obtutum effugiente cogitare voluerit, armato tamen oculo, dilatationis quoddam vestigium non animadverti non posset. At vero sub hac etiam conditione, inter sanguinis ipsum in arteriam influxum, nunquam ulla cavi ejus dilatatio est observata³⁾; nunquam in observationibus per lenticulas vitreas, objectorum molis speciem augentes, vel maximâ curâ institutis, ulla con-

3) J. Thomson, l. c.

tractio harum partium est animadversa 9). — Equidem filum, cerâ rigentem, triuni pollicum longitudine, arteriae tegumentis denudatae apposui, persuasus, fore, ut in apice ejus prominente — cujus situm accurate memoriae mandaveram — aliquis motus observari debeat, sed ne minimus quidem comparuit. — Non autem fas esse putaverim (neque ratione modo memoratâ), amplecti illam sententiam de dilatatione et contractione arteriarum, cujus ne minimum quidem nobis sese offert vestigium; saltem haud prius, quam alia explicandi ratio inveniri omnino non possit.

B. Cor non unica sanguinis motus causa in arteriis habenda.

Ulteriores sanguinis arteriosi coëfficientes causas, nec non earum cooperandi modum, in proximâ sectione sumimus adumbrandas; hic tantum apertius declaraturi, virtutem cordis solam illi motui sufficere non posse, uti quidem nonnullis auctoribus visum est; ut: Bichato, vi cordis vitali omnia, arteriis vero passivam conditionem tribuenti, et in vasis capillaribus rursus vim motricem demum, cordi non subjectam esse persuaso. — Unitas, quam supra probavimus systematis arteriosi latiori sensu accepti, isto

9) Vermischte Schriften anatomisch. u. physiolog. Inhalts, von G. N. Treviranus. Bött. 1816. S. 109.

adserto sublato non solâ obstiterit Bichato; insuper argumenta ab ipso 10) prolata, unâ cum nostris, vim istorum infringentibus, in medium proferamus.

1) Primum a Bichato laudatum argumentum pro sententiâ, quam supra commemoravimus, confirmandâ est comparatio virium vitalium cordis et arteriarum; stupenda virtus contractilitatis organicae illius, et nulla vis ejus, in arteriis sese exserens.

Ad actionem arteriarum in sanguinis motum probandam, minime necesse est, ut pars sit cordis actioni; in hoc vis vitalis tanquam concentrata, distinctius expressa et facile demonsranda apparet; in arteriis contra minor conspicitur in totum systema arteriosum diffusa, nec nisi aegre monstranda. — Argumenta autem talem vim iis inesse probantia inferius afferemus.

2) Tumor aneurismaticus, utique contextum arteriosum modo a naturâ alieno qui immutat, nullam advehit pulsum abnormitatem, necessario subsequentem quemque morbum cordis organicum.

Inconcinuitatem pulsûs, ex inertîâ unius partis arteriae oriundam, maxime occultam manere, nec cum eâ, quae e morbo organi tam

10) l. c. p. 302.

magni momenti (cordis) prodit, comparandam esse, equidem concedo: — maxime cum in aneurismate ceterarum partium hujus systematis, latius patentis, in statu normali efficacitas adsit. Sed ex supra memoratis summum virtutis defectum in arteriis, deduci posse, equidem meam mente non capio. Insuper experienciã confirmatum est, in morbis cordis, in quibus hoc ipsum nulli actioni amplius est idoneum, nihilo secius tamen pulsus in arteriis esse observatos. Cum Bichat, pro suã sententiã tuendã hoc nititur argumento, quod syncope, motus cordis supprimens, pari modo etiam pulsum opprimat; quosdam animi affectus irritamenta cordis esse videantur, motumque arteriarum simul accelerent: solummodo memineris neminem de vi cordis in sanguinis circuitum agente dubitatum fore; momenta autem supra memorata non in cor solum, sed vim habere in totum systema arteriosum.

3) Arteria in ipso temporis momento, quo ligaturã cordis vis impeditur, pulsare desinit, nisi anastomoses adsint, quarum ope cor arteriam infra quoque ligaturam, ad pulsandum excitet.

Ligaturã vero non solum cordis, sed truncorum etiam arteriosorum trans ligaturam (cor versus) sitorum vis in ceteriorem arteriæ partem, alioquin actura tollitur; quin ipsã ligaturã

sanguinis in arteriam affluxus impeditur, quae praesentem sanguinem premendo et promovendo, magis etiam ejus quantitatem minuit; sicut pari modo et proportione volumen etiam arteriae magis extenuatur. Quae cum ita sint, finem quoque pulsûs subsequi debere, nisi anastomoses pristinum statum restituerint, per se liquet.

4) Bichat communicat nobiscum experimentum, quo, se judice, etiam unica efficiatur cordis vis in propulsione sanguinis arteriosi. Nimirum in arteriam brachii, cadaveri cuidam decisi, in balneo ante tepefacti, sanguine e carotide canis viventis, ope tubuli immisso, pulsationis quaedam species exorta est, — Bichato ipso teste tenuior, quam in statu normali. — Ipsa autem haec extenuatio pulsûs, potius contra hypothesin ejus, quam pro eâ, stare mihi videtur; aut ut mea quidem fert opinio, nil amplius monstrat, quam cordis — vi quâdam propulso sanguine — qualemcunque efficaciam. Annon illa etiam carotis ipsa sanguinis propulsionem adjuvet, id quidem experimento doceri mihi non videtur, non magis etiam, quam, annon arteria in brachio mortuo, a sanguine affluente dilatata, pro suâ, quâ adhuc pollet, elasticitate, aliquid ad propulsionem sanguinis et vibrationem pulsui similem, conferat. — Duo experimenta alia, a Bichato jam in tractatu suo

de membranis publici juris facta, pariter huc referenda sunt, licet ejus opinioni confirmandae non magis inservitura fuerint, quam priori loco commemoratum: a) Duobus videlicet animalibus ita inter se conjunctis, ut sanguis ex arteriâ alterius, in alterius venam influeret: vena motum undulatum experta est. Certa quaedam cordis vis in sanguinem arteriosum ex hoc etiam experimento, prodit; at equidem haud intelligo, quidni de singulari quodam influxu illius sanguinis in cingentes partes simul etiam cogitari possit? (v. Sect. IV. 5.) Quum vero nullus in venâ pulsus verus exoriretur, nemo non intelligit, parieti vasis, nonnullam vim esse tribuendam. b) Sanguinem ex venâ jugulari animalis in ipsius carotidem, tubulo curvato adhibito cum immiserit, pulsatione in carotide sublata, arteria contrectata venae speciem prae se ferebat. — De quo quidem experimento idem omnino dixeris, quod de priori.

5) Vi cordis sanguis per tubulos inorganicos insignis longitudinis, arteriâe coaptatos, ad propulsandum adigitur. 6) Sanguine e carotide alterius canis in eandem alterius arteriam immisso, cor prioris, in carotide posterioris pulsationem constantem exciet, — sanguine illuc promoti. 7) Saccus coriaceus, vel e panno serico cerato confectus, tubulo, arteriâe im-

misso adligatus, in quaque ventriculi cordis contractione quandam pulsationem perpetitur.

8) Dilatatio arteriarum activa nullo modo sufficere potuerit ad cerebrum, vel crus cruri superimpositam attollendum. 9) Pulsatio omnium arteriarum synchronica esse non posset, nisi ex uno centro exoriretur.

Ad Bichati placita modo commemorata quod attinet, ad supra a me dicta ablego lectores, iteratâ vice submonendos, — illis, cordis solummodo actionem, minime vero arteriarum inertiam demonstrari, quarum unicam efficacitatem, in statu cordis normali, pariter nemo contendit (v. No. 8).

10) Bichat sanguinis profluvium, ex utroque ostio arteriae disscissae — effectum cordis, in ipso adeo ostio cordi opposito, nihil aliud (ac cordis effectum) esse profitetur, omnia ad anastomoses referens, vasorumque quacunque reactione abnegatâ. Tunc autem et in majoribus arteriis — ut carotidibus — ex quibus sanguis singulis ictibus effluit, — actioni periodicae respondens ventriculi cordis, — in ostio earum cordi opposito pariter, singulis ictibus, effluere deberet. Tantum autem abest, ut dissectâ carotide, hoc unquam animadverterim, ut potius hoc in ostio semper quidam effluxus constans compareret; id quod in arteriolis, in utroque

vasis dissecti ostio, cuique videre licet: quod quidem vim parietum arteriolarum in sanguinem satis clare manifestat.

11) Nullum animal pulsatione gaudet, nisi cor, vel saltem vas quoddam carnosum, nodis distinctum, coarctationibusque divisum — sicut plurima insecta — habeat.

12) Sanguis quidem, sine ullo corde etiam in canali suo insigni, quemdam motum habere posset, at omni pulsatione careret.

Contra theses ultimo ac penultimo loco commemoratas (No. 11. 12), nec non alias a Bichato prolatas, et pro autenergia arteriarum sequentia afferenda mihi videntur:

a) Corde prorsus solideque coalito, partim ossificato in morbis cardiacis, actio hujus organi non tolli non potuerit, pulsu tamen arteriarum haud interrupto ¹¹⁾. Quibusdam in aegrotis ictus cordis nullum aderat vestigium, pulsatione tamen arteriarum radialium percepta. ¹²⁾

b) Cor deesse in partibus monstrosis interdum observatum est ¹³⁾, hosque foetus eandem

11) Kreysig, l. c. Vol. I. pag. 33. — Renaldin. Journal de Medecin. A. 1806. Janvr. pag. 254.

12) Journal der praktischen Heilkunde, von C. W. Hufeland und C. F. Harles. Bd. 40. Stück 4. S. 108 — 116.

13) Memoires de l'Academie royale des Sciences de Paris. 1720. 1740. Handbuch der patholog. Anatomie, von J. F. Meckel. Leipz. 1812. Bd. I. S. 162 u. 414.

magnitudinem adipisci, quam qui corde praediti erant. ¹⁴⁾

c) Pulsus arteriarum saepius non congruit cum cordis pulsu, vel pulsus utriusque lateris non raro invenitur diversus. In arteriâ alterius brachii paralyti tacti parvus deprehendebatur pulsus, cum plenus et fortis esset in altero. Erant aegroti, quorum alterum solummodo latus febre affectum esset ¹⁵⁾. Knoeffel mentionem facit historiae aegroti, cuius dextrum brachium febre quotidianâ corripiebatur ¹⁶⁾. — Van Swieten descripsit hemicraniam periodicam, in quâ pulsus in carpo non mutabatur, sed arteria ophtalmica ceteris omnibus citius fortiusque pulsabat ¹⁷⁾ — Pavore, metu, dolore arteriarum quarundam actio omnino suppressi potest; in aliis animi pathematibus singulae arteriae turgescunt, ut: coeliaca in irâ, hypogastrica in libidine. In moribundis quandoque et pulsus et calor in extremitatibus evanescent, etsi permaneant in capite.

d) In piscibus aorta sanguinem minime e

14) B. C. Brodie. Philos. Transact. 1809. p. 161—168.

Uebersetz von D. Nasse im deutschen Archiv für die Physiologie, v. Keil u. Autenrieth. Bd. XII. S. 393.

15) Ephem. Nat. Curios. Dec. ann. III. Obsrvt. 205.

16) Memoires de Berlin. 1785. Tb. IV.

17) Van Swieten. Comm. Tom. III. §. 757.

corde excipit, sed in vasa branchiarum tenuissima diffusus in aortam demum refluit sanguis.

e) Aortá ligatá, sanguis, motu quodam arteriarum convulsivo retrorsum in cor pellitur.

f) In ranis, aorta excissa et a corde disjuncta, pulsare pergit; vel toto corde jam deleto pulsatio arteriarum ulterius perdurat,

g) Sanguinis defectus in arteriis post mortem non pendet ex vasis resorbentibus, ut ipse Bichat concedit¹⁸⁾; truncos vero arteriarum in cadaverum sectionibus vacuos invenimus; licet ultimi cordis pulsûs maxime debiles essent, et si arteriae non nisi passivae conditiones forent, necesse esset, ut post sanguinis massam postremo promotam vacuum oriretur. — Ut persuasum habere possem, pulsûs cordis ultimos, non omni ex parte sanguinem ex arteriis remove, aperui, simul ac cessarent, carotidem jam prius denudatam in sue, deinde aortam; in utraq̃ue adhuc sanguinem inveni. Alterá vice, aortam in ipsius exortûs loco, ligaturá substrinxi, ut vim cordis in systema arteriosum rescinderem, et post quartam horae partem, in aortam descendenti inquirens animadvertēbam, per hoc jam temporis spatium magnam sanguinis partem inde fuisse propulsam, ita, ut in parte aortae longi-

18) Bichat. 1, c. p. 288.

tudinis 4 pollicum, — tantummodo quinque sanguine repletus esset.

h) Arteria detecta — partibus cingentibus liberata — atque eodem tempore superne et infra subligata, ita, ut solitarius sibi prodiret ductus arteriosus, hac, acús, furcae etc. puncto vulneratâ, per hoc ipsum vulnus quantumvis minutissimum, sanguinem in se contentum emittit,

i) Eodem modo arteria, filo uno subligata, in parte propulsioni cordis haud expositâ, h. e. infra ligaturam, sanguinem evacuat; quam quidem observationem procul dubio esse veram, opportunitate oblatâ, et mihi ipse persuasi.

Experimentum huc pertinens, haud minus controversiis, hac de re vigentibus componendis idoneum quod foret, quam factu difficile erat, a nobis frustra susceptum fuit*). Venam enim pulmonalem, tubulo cylindrico adhibito cum arteriâ aortâ, in eâ parte, quâ corde exit subligatâ, conjungere studebamus; ita quidem, ut systema arteriosum sanguine e pulmonibus arterioso impleretur, efficaciam cordis simul exclusâ: at experimentorum nostrorum, ob nimias,

*) In hac, sicut in ceteris, vivisectionibus, quibus hunc ad laborem meum perficiendum mihi opus erat suscipiendis, amici mei amantissimi, R. de Layning manu dexterrima me adjuvari, gratâ mente memini.

quibus obnoxia erant, difficultates, et citiorem animantis, quo utebatur, mortem, nullus omnino erat successus. — Sed et sine hoc experimento, ex supra commemoratis, vis propria et efficacia vasorum arteriosorum in propulsu sanguinis apparebit, neque actionem cordis tantam esse, quanta ad hanc rem ipsam sufficiat.

O. Vim sanguini inhaerentem, principium quoddam internum, tanquam causam unicam motionis ejus esse vim centrifugam et centripedam conditionem circuitus sanguinis statuere nefas.

Longe absum a sententiâ, sanguinem tanquam fluidum mortuum esse considerandum, quod a corde et a vasis propulsum, nullam vim in circumdantiâ habeat, neque ad se ipsum conservandum quicquam faciat; ut cui contradiceret mixtio ejus organica: quod semper commutetur, eodemque modo omne conservetur; quod tota formatio organica inde prodeat, eique igitur facultas organica inesse debeat. Sanguis non ipse solum vitâ praeditus est, sed vitam etiam omnium partium sustinet, quarum interitus advehitur circuitu sanguinis in iis interrupto: itaque sanguinem in partes proxime cingentes — arteriosum nempe in sua vasa — influere, non est dubitandum (v. Sect. IV. 5). — Sanguis cum canaliculis suis est veluti totum quid considerandum et tanquam in unum conjunctum, quod-

rum actionum mutua est ratio causalis; solida enim et fluida solummodo, nexu intimo juncta, organismum constituunt. At ita solum in mutua hac conditione vis sanguini inhaerere mihi videtur, et ita solummodo ad propellendum sanguinem aliquid faciet: cor et vasa, ad actionem excitans. — — Sanguinem autem ipsum, et sine vi et efficaciam systematis vasorum satis aptum esse ad circuitum ejus perficiendum pariterque illi maximam vim attribuendam esse, cordi et vasis arteriosis omnino minimam, sicut cum Caro ¹⁹⁾, Trevirano ²⁰⁾, Wilsonio ²¹⁾ et Rosa ²²⁾ de vi centrifuga ac centripeda cogitare non licuerit. Si vel ignorare utique volueris, vires has vere existere, nondum satis esse demonstratum et haec doctrina sit mere hypothetica, cui tum solummodo assentiri potuerim, cum phaenomena circuitus sanguinis utique nullo alio modo fuerint explicanda, quod vero quum certa

19) Ueber den Blutlauf, in wie fern er durch Druck und Saugkraft des Herzens bedingt werde, v. D. C. J. Carus; *Reckels deutsches Archiv für die Physiologie*. Bd. IV. S. 413.

20) *Biologie oder Philosophie der lebenden Natur*, von G. H. Treviranus. Gött. 1814. Bd. IV. S. 260. §. 4. Ejusdem, *Vermischte Schriften anatom. u. physiolog. Inhalts*. 1816. S. 108 — 109.

21) *An Enquiry into the moving powers employed in the circulation of the blood*. Lond. 1774.

22) *Lettere sopra alcune curiosite fisiologiche*. Napoli 1768.

quādam ratione fieri possit, eo minus adsentien-
dum esse crediderim; et tanto minus quidem,
cum ex commemoratā vi centrifugā multa phae-
nomena explicari nequeant.

Auctores isti laudati ad suam sententiam
confirmandam hoc quidem commemorant, vim
cordis motricem propulsionis sanguinis unicam
conditionem esse non posse; — (id, quod nosmet
ipsi jam supra monuimus) — et quum parietum
vasis omnimodo inertiam ²³⁾, vel tantum effica-
ciam non sufficientem ²⁴⁾ iis attribuant, inde ad
circuitū sanguinis rationem explicandam, ad
istam vim centrifugam et centripedam confugere
se debere credunt. — Ad adsertum suum ful-
ciendum adjiciunt:

1) In ovīs incubatis avium primo dispersas
conspici stillas sanguinis, quibus sensim sensim-
que in fluviolos collectis vasa tum demum com-
pareant.

2) Pariter: in insectis quibusdam sangui-
nem perenchyma transire sine vasis; in *Aplysiā*
— moluscorum specie — utraque vasa, locum
venarum cavarum tenentia, multis in locis, fis-
suris latis abdomen intrare, et tamen his in ani-
mantibus circuitum satis commode succedere.

23) Carus, l. c.

24) Treviranus Biolog. l. c.

Quamquam non satis certiores facti simus de circuitu sanguinis in Aplysiâ *), ille tamen modo commemorato et absque vi centrifugâ explicari potuerit, dummodo influxûs sanguinis in partes cingentes ratione satis habitâ (v. Sect. IV. 5). Cum sanguis respirationis actu, novam sibi vindicet vim, arterias ad reactiones suas provocaturam; quidni eodem processu — vigente organismo — circumdantia eum (sanguinem) loco vasorum, ad similes reactiones, ad eum similiter se applicantes incitare potuerint (ut quâ quidem ratione tunc vasorum deficientium virtus compensetur)? — Circa fluviolos sanguineos, qui prius in ovis incubatis adesse, quam vasa, feruntur, idem valet; quod quidem vitam sanguini inhaerentem confirmat, nostro tamen asserto non contradicit, adeo pulsatio vasorum formationem si antecederet, quod vero fieri, non monstratum est; Pander saltem pulsationem non distinxit, ante circuitum, quem primum dixit. 26)

3) Repertas esse arteriarum singulas partes

25) Vorlesungen über vergleichende Anatomie, von G. Cuvier, gesammelt und unter seinen Augen herausgegeben von G. L. Duverson. Uebersetzt von J. K. Meckel. Leipzig 1810, IV. Theil. I. Abtheilung. 1fter Abschnitt. S. 239.

26) Beiträge zur Entwicklungsgeschichte des Hünchens im Eye, von D. Pander. Würzburg 1817. Tab. VIII.

induratas, veluti in ossa conversas, circuitû sanguinis nec non pulsû nihilominus animadversis 27).

Pulsûs vero tum neutiquam erant normales, neque obest nobis hæc observatio, tantummodo docens: in actione suppressâ partis cujusdam majoris vasis, ope cordis vasorumque superne locatorum, circuitum sanguinis perdurare atque actionem deficientem cujusdam partis reparari posse; sicut supra vidimus morborum cordis laborem suscipere systema arteriarum.

4) Aortam Acipenseris sturionis, se aperi-entem in canalem cartilagineum — in quo ne minimum quidem vestigium hujus vasis invenimus, ad aliud canalis ostium demum comparentis — vis centrifugæ peculiare esse argumentum.

Sed quantumvis sanguis minorem hanc viam circuitûs transmigraverit, hoc, neutiquam confirmaturum esset illud assertum; praeterquam quod sanguis hic etiam per canalem cartilagineum — maxime cum horizontalis sit — haud aliter, ac per ossificatas arterias supra memoratas, vi supra locati systematis vasculosi et cordis pro-

27) Merkwürdige Verknöcherung der Schlagadern, von Erdmann, Professor in Wittenberg, in Horn's neuem Archiv für die medicinische Erfahrung. Bd. III. Heft I. S. 27.

pelli potest; per totum canalem proprium etiam ligamentum²⁸⁾ adhuc animadvertimus, de cuius usu adhuc ambigunt. — Annon parietum arteriae vices aliquá ex parte explendas fuerit destinatum?

5.) Doellinger in tractatu quodam²⁹⁾, eandem, quam supra memoravimus, sententiam continente, ait: „Hätte das Blutkügelchen nicht eigene Lust am Laufen, wahrlich die Gewalt des Herzens würde wenig frommen“. — Sed motiones insignes globulorum sanguinis, in experimentis factis ad revocandam radiis solis vitam in iis, observatae — procul dubio non sunt spontaneae, sed potius sequelae virtutis eorum oxygenii attrahendi, atque expellendi, quá juvantē mutuo sese attrahunt et depellunt.

Phaenomena sequentia vi isti centrifugae contradicere mihi videntur: aortá mox excedente e corde, filo a me subligatá, energiá quádam (unde de vi vasis insitá dubitari omnino nequit) sanguis ligaturam versus repellebatur. — Cur vis centrifuga hic non conspiciebatur, ut quae eadem semper esse debeat, quum sanguis nul-

28) Berichte von der königl. anatom. Anstalt zu Königsberg. II. Bericht. Bemerkungen aus dem zootomischen Tagebuche, von C. E. v. Baer. S. 27.

29) Was ist Absonderung und wie geschieht sie? Eine akad. Abhandl. v. D. J. Döllinger. Würzburg 1819.

lam subiret commutationem? Similia quaedam cernuntur, arteria a circumdantibus libera, duobus locis simul subligata, parteque hujus cylindri cordi propioris aperta; — statim sanguis evolvitur: itaque motio ejus nunc fit retrograda, sicut in casu praecedente; ergo vi centrifuga in centripedam commutata.

Quomodo, quaeso, tibi explicaveris haec phaenomena, si vim centrifugam unicam causam motionis sanguinis esse credideris? quomodo sanguinis cursum in ramis recurrentibus arteriarum? — Fluidum autem, vitae, ergo et vis centrifugae, expers, in systemate vasorum, — et hujus ope sola — propelli posse, inde cognoscas, quod acido quodam post animantis mortem in arterias ejusdem injecto, propellitur.

D. Vis cordis et elasticitas parietum arteriarum non sufficiunt ad propulsionem sanguinis explicandam.

Magendie, tum in tractatu de efficacia arteriarum in circuitum sanguinis, tum in Physiologia sua³⁰⁾, in arteriis majoribus diastolen — contractionibus cordis respondentem, — et subsequentem systolen assumit; irritabilitate arteriarum omni ex parte negata, arteriis pro passivis declaratis, omnique contractione parietum

30) Grundriß der Physiologie, von F. Magendie; aus dem Französischen übersetzt v. D. E. F. Heusinger. Eisenach 1820. II. Thl. S. 248 — 252, 305 — 311.

eorum elasticitati adscriptâ. Simul monet, non esse negligendum, systolen ventriculi cordis sinistri, elasticitatis vasorum arteriosorum elicitaе causam esse; i. e. systolen cordis arterias extensas servare, ita, ut semper in semet ipsas redundare et contrahi, atque exinde sanguinem expellere studeant. — Ex duabus igitur causis nominatis, ipso auctore motionem sanguinis in arteriis efficientibus, non nisi una existit, nempe systole ventriculi cordis; cum contractio arteriarum hęc tantummodo sequela sit expansionis, quam antea erant perpressae. — Prochaska ³¹⁾ pari modo actionem cordis et elasticitatem vasorum solas propulsionis sanguinis arteriosi conditiones esse persuasus, docet: vim ex systole ventriculi cordis prodeuntem, continuo sanguinis arteriosi motui producendo imparam esse; ad quem quidem ciendum alterâ vi opus esse: nempe elasticitate arteriarum; contractione musculari hęc omnino non conveniente, quâ quidem arteria penitus contrahatur, omni sanguine expulso. Praeterea ex experimentis irritabilitatem muscularem arteriis adscribendum esse negat, submonens in elasticitatem vasorum arteriosorum sanguinem non nisi ipso suo volu-

31) Physiologie oder Lehre von der Natur des Menschen.
1820. S. 253.

mine, et vi a corde advectâ; — vim exserere posse.

Ad arteriarum modo commemoratam dilatationem et contractionem quod attinet, et quod omnis in iis absit irritabilitas, de his jam supra dictum est. Respectu asserti, vi constrictionis muscularis arterias penitus contrahi sanguinemque evacuâri, sicut quoad rationem, quâ solâ contractio arteriarum sit cogitanda, ad Sectionem subsequentem ablego lecturos. Hic tantum praemonere liceat, ipsam contractionem memoratam, totum quidem systema simul adficiendum, nullo pacto evacuationem in singulis partibus arteriarum producere posse. — Quodsi secundum istam opinionem, elasticitas parietum arteriarum et systole cordis ad propellendum sanguinem sufficeret, causaque palmaria in corde quaerenda esset, sicut auctores laudati ipsi concedunt, — tunc quaerere licuerit, an (uti supra vidimus) circuitus sanguinis adhuc existere possit corde morbo, munere suo omnino non fungente? Quomodo facta alia, quorum mentionem fecimus (v. Sect. III. B.), secundum Magendie et Prochasca explicanda forent, ut: absentia cordis in partibus monstruosis; cordis et arteriarum pulsationis diversa ratio; pulsus aortae in ranis, corde extirpato, et similia. Praeterea si parietes arteriarum solâ

elasticitate — vi non nisi mechanicá — in sanguinem agerent: efficacia eorum tantum cogitanda esset, sub hác solâ conditone, et tam diu, quam vasa sunt dilatata, quâ quidem re proprium volumen excedunt, volumine autem priori arteriae restituto, parietum actio cessaret: talique modo omnem suum sanguinem haudquaquam ejicere (v. Sect. III. B. h. i.); multo minus ultra voluminis post mortem observati limites contrahi posset ³²⁾; id quod observavimus non solum in carotide duabus ligaturis diremptâ, sanguine emisso; sed in aliâ etiam denudatâ (carotide) animalis lentâ morte obeuntis. Contractio autem haec sensim sensimque subsequens, quâ ductus arteriosus omnino disparuit, arteriâ fere laquei speciem prae se ferente, elasticitate non modo provocari non posset, ut quae potius contractioni obstare deberet; nam non nisi elasticitate post mortem animantis arteriae contractae restituitur canalis. —

32) Parry, l. c. pag. 1 — 40.

Sectio quarta.

Quaenam tandem sunt causae motus sanguinis arteriosi, et qualis est actio arteriarum in illo?

Sententiarum hucusque prolatarum vano fundamento monstrato, alia mihi est proponenda, objectionum commemoratarum immunis, phaenomenis naturae explicandis idonea.

I. Arteriis vim quandam tribuas necesse est vitalem, sicut supra jam dictum est, cum sermo de illarum membranis esset (v. S. II.). Hic tantummodo, magnam difficultatem in demonstrandis fibris muscularibus, et summam substantiae fibrosae*) harum partium si quis mihi objecerit inopiam, adjicere liceat: vim muscularem et in partibus, in quibus nec fibrae musculares, neque substantia fibrosa detegi possunt, existere, mihi quidem haud incongruum esse videtur. — Et nonne musculus, cui irritabilitatem concedimus muscularem, ab initio e tela procedit cellulari, cui illam abnegamus? An denique ullo modo fieri possit, ut formatae vis vitalis ejus ineuntis tempus constituamus? —

*) Est nempe substantia fibrosa, secundum Berzelium, pars musculorum constitutiva.

Atqui vero nonnulli, sicut supra dictum est, fibras in arteriis, muscularibus similes se invenisse existimant. Et illarum per agentia chemica et mechanica, per Galvanismum et Electricitatem, provocari agilitatem, extra omnem dubitationis aleam posita res est; — etiamsi non semper pari successu gauderemus in hujusmodi experimentis, nonne et impedimenta varia contingere possint? Nam et vesica urinaria, quam muscularem esse liquet, ventriculus et cor ipsum, — partes sane irritabiles — aliquando, quocumque irritamento agente, paulo ante mortem, contractionem, alioquin tam pronam, recusant. Contractionem autem, in carotide detectam, et Galvanismo quidem adhibito, a me observatam e vi vitali provenisse, probat absentia ejus in cadaveribus; nam horae quadrante post mortem, in aliis autem experimentis a me factis, statim post obitum, ne minima quidem mihi occurrit contractio; neque in arteriis, neque in ventriculo, neque in intestinis, neque in vesica urinaria. — Porro manifestae arteriarum vitalitatis argumenta sunt: contractio earum, quae et sanguinis perexiguae quantitati arcte inhaerent, illum propellunt, atque ex sese ejiciunt: incrementum voluminis illarum in morte, et extinctis viribus vitalibus. Parry ¹⁾ seriem nobis submi-

1) Parry. l. c. p. 1—40.

nistrat experimentorum, in quibus volumen post ligaturam arteriarum diminutum et post mortem iterum incremens reperiebatur. Hoc autem incrementum effectus est elasticitatis, unde satis clare liquet, hanc provocare non potuisse arteriarum contractionem. Et elasticitatem non nisi vitalitate extinctâ arterias contractas posse dilatare: ductus arteriosus Botalli coa- litus, atque arteriae coalitae ad aneurisma cu- randum ligatae, probant, — Constrictio tandem arteriae detectae a Parry passim observata ²⁾ in loco quodam paulo ante ambitu naturali viso, jam totam arteriam detectam, jam minimam il- lius partem occupans lino ligatae speciem prae se ferens — affectioni spasticae similem — quid, quaeso, aliud est, nisi vitalitatis effectus? Am- bitûs arteriae venaesectionibus repetitis successi- va imminutio et, lipothymiâ subsequente, incre- mentum, sanguinis missione continuatâ ³⁾, non- ne probant haec vim illam, arterias sensim con- trahentem, esse vitalem?

Ex allatis igitur patet, arterias hac vi certe gaudere et hâc tantummodo adjunctrice propulsi- onem sanguinis fieri posse, cessante cordis actio- ne. Ergo jure meritoque vim hanc vitalem a

2) Ibid, Exprimt. XIII, XXIV et XXVI.

3) Ibid. pag. 40.

nobis memoratam, Contractilitati organicae sensibili (Contractilité organique sensible) Bichati convenientem, — quam arteriis inesse ille negat ⁴⁾, non nisi musculis involuntariis ab ipso concessam, — propulsionis sanguinis praecipuam causam esse, fuerit concedendum, et neque elasticitate, neque Contractilitate organicâ insensibili, mox commemoranda, eam vim restitui posse,

II. Alia vis arteriis inhaerens Contractilitas est organica insensibilis (Contractilité organique insensible — Tonicité —) Bichati; ipso teste et reperienda in plantis, tanquam fibrarum vis in fluidorum motum, modo non sensibili agens. — Vis haec contractio est, inopiâ dilatationis provocata, et in arteriis cadaverum nondum putrescentium obvia; dum supra nominata cum ipsâ vitâ fugiat, turgore vitali diminuto, decrescens. — Nullam exhibet, irritamentis chemicis et mechanicis applicatis, reactionem. Quae autem hujus vis relatio sit ad alteram supra nominatam circa sanguinem incitantem, difficile est investigatu: nam in vivis ambae inter se conjunctae agunt; mors autem utramque separans, contractilitate insen-

4) Anatomie générale, par Xav. Bichat, nouvelle édition. 1818. Tom. I. p. 297.

sibili solâ relictâ vitalitatem sanguinis tollit. Illam autem dilatatis obesse parietibus arteriarum mechanice, et extensione deficiente agere, jam supra memoravimus.

Vires autem ambæ nominatæ, — quas infra, ob mutuam illarum nexum in organismo vivo, et actionem illarum coalitam junctim vim nominabo tonicam arteriarum, — controversias omnes et dubia in quavis theoriarum nominatarum obvia, remove videntur. Actio vero vis tonicae tanquam permanens et æqualis consideranda, quâ omni tempore gaudet organismus in statu normali, auctio ejus et diminutio sensim tamen oriunda, oculis animadverti nequit, sicuti omnino actio hujus vis. Missione sanguinis, tum massâ ejus, tum diametro arteriæ sanguini arcte inhaerentis, imminutis, diminutio propter effectûs ejus significationem tunc distingui nequit. Eadem massæ sanguinis augmenti et voluminis arteriarum ratio est. Dilatationem autem et contractionem arteriarum, systolæ et diastolæ cordis respondentes, negandas esse ajo: ut enim contractio ventriculi cordis subitanea est et momentanea, ita talem dilatationem provocatura esset arteriarum, tunc autem, quamquam sit minima, oculis non se offerre non posset. — Vis tonica autem impugnat dilatationem subitam arteriarum, quæ

alioquin, sanguine vix dum emisso corde contracto, provocetur; eaque, incitatione sanguinis arteriosi novi adaucta et quasi renovata, impulsui ejus mechanico hac ratione resistere potest; quo quidem modo fit, ut per ramulos minores necessario expellatur tanta sanguinis quantitas e systemate arterioso, quantam in eodem momento a corde suscipit (v. No. IV.). Illa admissa, neque systole neque diastole arteriarum, supra nominata et repudiata, neque vi centrifuga hypothetica opus est; illa adjunctrice aliquam, respectu cordis, arteriarum libertatem (a nonnullis in dubium vocatam⁵⁾) perspicere licuerit, nec non propulsionem sanguinis arteriosi, vi cordis cessante, continuare posse. Vis tonica denique sola phaenomenorum nobis interpretis fuerit, quibus explicandis nec vis elastica nec quaecumque alia sufficiat.

Vim nostram arteriarum tonicam autem cum contractilitate organica insensibili (Tonicité) Bichati omnino differre ex superiori utriusque descriptione facile elucebit; at differt etiam a vi vitali — tono — a Parry arteriis tributa, contractilitatem organicam insensibilem Bichati, (sub vi tonica nostra insuper comprehensam,) excludente. — — Parry con-

5) Parry. l. c. pag. 123 124.

tractilitatem organicam sensibilem et insensibilem Bichati omnino non satis distinguit: de vi cogitans arteriarum vitali ⁶⁾ ait: „Bichat nominat vim illam contractitatem organicam insensibilem (Contractilité par défaut d'extension), eamque a vitâ non pendere, contendens“ ⁷⁾. Parryum ergo contractilitatem sensibilem et insensibilem permutare liquet, re verâ enim arteriis alteram tribuit, alterâ, sicut infra docebitur, omnino neglectâ. Praeterea etiam vim tonicam — musculorum efficaciae involuntariorum simillimam — irritamenta chemica et mechanica suscipiendi facultate gaudere, probavimus, quâ quidem Parry carere putat arterias.

III. Et elasticitas arteriis inest, quae vero, sicuti undique, ita et hic mechanicam vim se esse exhibet, tantummodo structuram arteriarum cylindraceam spectans, jam compressis, vel contractis, jam in latitudinem, vel longitudinem expansis, lumen normale reddere studet. Hae autem elasticitatis solae partes mihi esse videntur, arteriis vero reductis haec quiescere; pari-que modo se habere in statu normali arteriarum corporis vivi sanique (saltem quoad dilatationem in latus), nec nisi volumine normali adau-

6) Parry. l. c. p. 43.

7) Ibid. p. 45.

cto, vel diminuto efficacem se gerere. Parry ergo nimiam vim elasticitati tribuere mihi videtur, potestatem suam semper exserere et arterias assidue in expansionis statu coacto versari contendens ⁸⁾). Nititur in mensiones arteriarum detectarum plurimas a se factas ⁹⁾): permensus nempe arteriam, ambitum ejus accurate notavit, confectione animantis adductâ, venae-sectionibus reiteratis pedetentim; vel arteriâ per ligaturam a corde segregatâ: mensione eodem loco repetitâ, semper ambitum insigniter diminutum invenit. Aliquo autem tempore, — nonnullis horae unius minutis, vel horis integris, — post mortem, tertio arteriam mensus, illam, sine dubio ex elasticitate, iterum dilatam invenit. In mensione ultimâ autem arteriae ambitu nunquam eodem, quam in primâ, reperto, in hac jam elasticitatem egisse existimans, expansionem sempiternam arteriarum, ut dicit, coactam, assumit. — Sed Parry, insensibilem contractilitatem organicam, supra nominatam, omnino neglexisse videtur; ac cum reputes illam et post mortem continuare, in illâ re causam repereris, quod ambitus arteriae in mensione ultimâ minor adpareret, quam in primâ, in quâ,

8) Ibid. pag. 60. 76.

9) Ibid. pag. 30 — 40.

arteria impleta erat sanguine, massâ suâ contractilitati resistente. Persuasum ergo habeo, elasticitatem non agere in statu normali arteriarum, et in hoc vim tonicam, assidue contrahendis arteriis studentem, et molem sanguinis, spatium suum extensuri, sese invicem compensare; atque ita diametrum arteriarum semper sibi constare, satis posse intelligi. Cui rei confirmandae inservient, quae sequuntur: arteria ligata ac diligenter observata, ligaturâ factâ, trans illam non subito se contrahit, quod quidem fieri oporteret, elasticitate, in statu normali, a sanguine expandente nimirum emisso, ad agilitatem adactâ. Nam actio elasticitatis semper est subitanea: causâque extendente remotâ, pars elastica illico situm normalem subito recuperat. Contractio, trans ligaturam comparens autem tonica est paulatimque contingens. Conspectus simillimus nobis se offert, arteriâ binis locis eodem tempore ligatâ, ambitu accuratissimo notato atque incisione insigni factâ, ita, ut affatim sanguinis effluere possit, nec tum arteria non subito, sed sensim sensimque modo contractionem subit, oculis statim non percipiendam.

IV. Alia deinde vis propulsionem sanguinis insuper adjuvans, arteriis quidem non inhaerens (de quibus dicendum nobis est), nihilominus ta-

men valde agens in universum arteriarum systema: est impetus cordis, contractione ventriculi sinistri provocatus. Etiam si, ut supra vidimus, cor solum sanguinem non promoveat et motum ejus, vel cessante cordis vigore, fieri, memoravimus: tum tamen circuitus sanguinis perturbationis non erit immunis, vi pulsum semper imminutâ; nam solummodo in conditione totius systematis normali (cordis et arteriarum), eventus normales comparere possunt. — In ventriculi cordis contractionibus singulis sanguinis certa quantitas (ad Uncias duas a quibusdam aestimata) in systema arteriosum propellitur: hinc fortassis objicias, sanguinem hunc accedentem, ut qui spatio egeat, vim tonicam superare et dilatationem arteriarum inde oriri. Talia autem haud comparent observantibus, neque in dilatationem illam inquiremus, perpendentes: eadem massâ adauctâ vim tonicam denuo incitari (arteriositate sanguinis adauctâ). Nam quoad agilitatem arteriarum haud quaquam perinde esse, utrum sanguinem ducant arteriosum, an venosum, infra memorabimus. Sanguinem autem arteriosum ramificationes arteriarum multifidas intrantem, et ostiis venosis se appropinquantem, quanto magis a corde discedat, tanto propius ad venositatem accedere, persuasissimum habeo; neque irritabilitas adaucta, quam, arteriis tum majoribus, tum mino-

ribus massâ injectâ, Hunter in minoribus reperit, supra dictis repugnare videtur ¹⁰). Objectioni commemoratae subaddere possis: „sanguinem, actionibus ventriculi cordis periodicis compulsus subsultim in universo systemate arterioso non dimoveri non posse, in vasis autem capillaribus fluxum ejus esse continuum, ergo fieri non posse, ut eodem momento, quo, ventriculo contracto, certa sanguinis quantitas in systema arteriosum imittitur, tantum omnino per vasa capillaria ex illo dimoveatur; propterea augmentum diametri arteriae, quantumvis minutum (disperitione in totum systema arteriosum, conspectum superfugiens), non provocari non posse.“ His equidem respondere ausim: dilatationem arteriarum nullo modo esse commonstrandam (v. Sect. III. A.) et quamquam ex arteriâ majori secatâ sanguis subsultim effluat, systolaeque ventriculi convenienter: tamen in vasis integris celeritate aequali profluere, nullo cordis ictu oculis percipiendø, quod quidem arteriis detectis ranarum confirmatum est ¹¹). Quinimmo et arteriae minores, secatae, sanguinem filo ejaculantur continuo. Motionis hujus sanguinis haud interruptae, in arteriis, in dispari cor-

10) Hunter. l. c. p. 235.

11) Prochaska. l. c. pag. 161.

dis agitatione, ratio facile nobis illucescet, dummodo satis, et eâ, quâ par est, diligentia utroque motu perpenso. — Temporis contrahendis arteriis solis consumti spatium (h. e. tempus intercalare duorum pulsum); signabimus litterâ: T; tempus systoles vero ventriculorum cordis (h. e. spatium temporis, quo pulsus ferit; dimidio brevius priori) litterâ: t. — Littera c, nota nobis esto celeritatis propulsi sanguinis durante contractione arteriarum; C, vero celeritatis sanguinis, vi systoles ventriculi cordis ad c accedentis, acquisitæ (nec nisi per dimidium temporis durantis). Tali modo exstituræ essent hæ proportiones:

$$\begin{array}{r} T : t = 2 : 1 \\ c : C = 1 : 2 \\ \hline T . c : t . C = 2 . 1 : 1 . 2 \end{array}$$

Ideoque tempus et celeritas hæc adaequantur. Sin autem motum sanguinis aequum distinguamus in arteriis minoribus, quidni his in vasa capillaria (pari modo aequo sanguinem propulsantia) se effudentibus, quantitas sanguinis — actione ventriculi cordis in systema arteriosum missâ — eodem tempore inde expelli poterit? — Nam licet motus sanguinis in ramulis arteriarum minimis sit tardior, quam in majoribus hujus systematis truncis: contra capacitas illorum perinde est adaucta. — Ergo dilatatione

arteriarum non egenus, non magis, quam comprobari illa nequit.

Huc denique pulsatio morbosa venarum in artubus pertinere videtur ¹²). Pulsus nempe venarum et digitis et visu percipiendus simul cum ictu cordis reperiebatur; qui autem, quaeso, hoc fieri potuisset, nisi tantidem ejectum fuisset sanguinis e systimate arterioso, quantum ei systole cordis tribuisset? Quà, quaeso, ratione nisi ejaculatio et exceptio commemoratae eodem factae essent tempore?

V. Denique vis, quam exserunt cor et arteriae ad propulsandum sanguinem, partibus, quae has circumdant, adjuvari mihi videtur; quodcumque enim organon sanguinem arteriosum magis attrahit, ad illumque inclinat, cum vero venosum quasi detrudere videatur. Sanguinem autem arteriosum tunc, et musculis immediate non contingentibus, per parietes vasorum etiam agere posse: ad energiam adauctam musculos incitans, ita, ut tunc quasi vim tonicam arteriarum firmarent: hoc quidem suspicari non fuerit temerarium. — Mutationem autem sanguinis respirationis processu factam

12) Journal der praktischen Heilkunde, von C. W. Hufeland und J. E. F. Harles. 40. Bd. 3. Stück. S. 3.

(arteriositatem) sive in gasis oxygeni incremento, sive in eo, quod liberetur a carbonio, sive in aliâ quacunque re quaesieris, tamen res ipsa manet; id quod magis persuasum habebis musculorum circumdantium inclinatione ad arteriam gase carbonico copiosius addito, ad-auctâ. In carotide discissâ utrâque in parte ligatâ, finem, qui adhuc in nexu cordis, et sicut alter retractus erat, in quâque cordis ventriculi contractione, quamquam musculi adjacerent, propelli manifeste observabam. Longitudine arteriae partis, singulis vicibus propulsae, notatâ, et gaso carbonico parti adlato, illico arctius musculi arteriae adhaerebant, nec amplius in systole cordis eam prodire patiebantur. — Nonne, quae in venâ ipsâ animadvertitur pulsatio, similis pulsationi arteriae, sanguine ex arteriâ in venam inmisso oriunda probare videtur partium circumdantium inclinationem majorem, jam supra commemoratam, versus undulantem sanguinem corde recens propulsum. Nam vel in minimâ arteriae rimâ invenitur, quâ cordis influxus omnino fuerit sublatus. Huc etiam pertinet Varicis aneurismatici pulsatio. — Solas arterias, corde non amplius agente, pulsationem adhuc retinere animadvertimus: sanguine vero ex venâ in arteriam ducto, haec pulsare subito desinet, unde sequitur, ut arteriositas sangui-

nis esset conditio pulsationis, quam sanguis venosus hic producere non potuisset. — Si quis dixerit, et in cadavere, aquá in arterias vi injectá, pulsationem produci posse, equidem respondeam, pulsum hunc non nisi copiosá vasorum impletionem fieri, quá vis elastica provocetur, eamque pulsationem ab istá, quae in organismo vivo invenitur, originis modum si spectes, valde differre.

Denique mutua inter circulationem et respirationem ratio, et pulsus, omni tempore, singulisque vitae aetatibus majori vitae consumptione conspicuis, frequentior reperiri solitus, huc pertinere videntur; nam ex. gr. pulsum in infante frequentiore, quam in viro et sene, non soli cordis irritabilitati auctae tribuerim, sed simul processui celeriori vitae et consumptionis, semper cum infantium aetate conjuncto, rapidius arteriositatem sanguinis poscenti et absument.

Haec sunt, me quidem iudice, omnes, quibus nititur propulsus sanguinis arteriosi, conditiones, omnesque vires hác in re collocatae, quas omnino sufficere crediderim, neque esse, quod arteriis alias indoles attribuas, phaenomena, a sanguinis in arteriis meatu oblata interpretaturus. — — Itaque dilatationem in utroque latere contractae arteriae a celeberrimo Par-

ry observatam, spontaneam¹³⁾, quam illi dicere visum est, equidem non nominaverim. — Nec Kreysigii, facultatem spontaneae (a nullâ aliâ vi pendentis), dilatationis arteriarum defendentis¹⁴⁾ subscripserim sententiae.

Dilatatio, cujus Parry facit mentionem, in quâque arteriâ denudatâ — simplici ligaturâ constrictâ — potest produci, eâdemque ratione explicari: in parte ligaturae cor versus spectante conspicies dilatationem, quia instanti sanguinis undae impedimentum offertur, quae cum urgeretur a sequente, denique vim tonicam et elasticam ex parte vincit; in oppositâ ligaturae parte vero etiam ob retrogradum sanguinis motum (quem semper adesse invenieris arteriâe parti cuidam influentiâ cordis vasorumque supra jacentium sublata) dilatatio momentanea comparabit, spontanea non dicenda, non magis, quam, supra nominata. — Similiter dilatationem, quae ligatâ alterâ carotide, in alterâ invenitur, explicaverim; cui sanguini, cum antea duo paterent canales, hic jam per unum transire cogitur; quid igitur magis convenerit cum naturâ, quam massae ejus dilatandi pronitas, ipsaque dilatatio? — Etiam reliqua, ad peculiarem indolem

13) Parry l. c. pag. 65.

14) Die Krankheiten des Herzens, von D. J. L. Krensig. Berlin 1817. III. Thl. S. 242.

in membranis arteriae sponte se dilatantibus insignem probandam, a Kreysigio ¹⁵⁾ addata argumenta huic rei confirmandae sufficere mihi non videntur: quoniam enim alia ex causa expansio arteriarum uteri in graviditate oritur, nisi, sanguinis crescente affluxu, aucta irritatione producto. Quidnam aliud producit incrementum crassitudinis uteri, nisi, quae tunc nascitur aucta formatio, ipsa majori sanguinis copia denuo genita, — Cetera topice applicata incitamenta, unde systema arteriosum turgescit et quae saepe causas praebent, quibus oriuntur inflammationes locales, aucti sanguinis influxus causae sunt cogitanda, vi eorum irritante in vasa haud negata, nec spontanea illa Kreysigii dilatatione adoptata; nam vase, irritamento locali affecto ejusque vi tonicam ad actionem adauctam determinatam, contractio arteriae jam eo assidue perdurare non potest, quod nobis de vi vitali agitur; et in hac remissa insignior erit sanguinis affluxus, et sic porro.

Quod vero attinet ad spontaneam singularum arteriarum pulsationem ¹⁶⁾, qua Kreysig etiam sententiam suam de dilatatione spontanea, quam dicit, probare putat, haec mihi quidem ex nor-

15) Ibid. pag. 243—245.

16) Ibid. Tom. II, pag. 296.

mali arteriarum actione non prodire, sed solius morbosae affectionis arteriae effectus esse videtur. Meo quidem arbitrato nihil aliud esse videtur (quum Kreysigio monente cum dilatatione arteriae in loco pulsante semper sit conjuncta et ex vehementi incitamento in cor et ex suppressione haemorrhagiarum consuetarum oriatur), nisi virtutis tonicae defectus in aegris arteriae partibus; quem, invento augmento partiali, nescio quâ de causâ non concedamus; ipsa hujus affectionis per venaesectionem sanationem hanc refutare non videtur. — Denique ad hoc explicandum, quod singulae partes systematis arteriosi nonnullis sub conditionibus a cordis potestate sese liberent, circuitumque sanguinis suis quaeque viribus efficere possint, Kreysigio ¹⁷⁾ dilatationem spontaneam non est opus concedere, nam et hic nobis sufficit tonica vis arteriarum, neque veremur, ne exprobrari nobis possit: arterias paene passivas a nobis habitas esse, nec, eas cordi esse oppositas, fuisse memores ¹⁸⁾).

17) Ibid. Tom. III. pag. 246.

18) Ibid. Tom. III. pag. 248.

Additamentum:

Numquid origo pulsus ex praecedentibus explicati satis etiam cum illis consentit?

De causis motus sanguinis arteriosi sermone facto, nostrum est, brevissimis saltem mentionem facere phaenomeni, arctissimo vinculo cum sanguinis propulsione conjuncti, pulsus nimirum, gravissimi medicorum ducis, quo nunquam falleris, dummodo rite institeris monstratis illius vestigiis. — Ex praecedentibus jam sequitur, pulsum pro effectu diametri arteriarum dilatati nos non habere; at alio etiam modo derivari potest.

Duplici ratione pulsus distinguitur:

1) **Tactu**; arteriae ambitu compressione minuto, impedito sanguinis transitu: sensus oritur pulsationis, cum contentio cordis ventriculi ad normalem arteriae compressae diametrum revocandum, durante systole fortior sit, quam diastole.

2) **Visu**; ejus causa, supra nominata longitudinalis agitatio arteriae est (v. Sect. III. A.) — quae fortasse praeterquam quod oculis adspicitur, sensum pulsus tactu augere potuerit. —

Mutatione in perepheriâ arteriæ non effectâ per illam (actionem) tamen, — quæ non effectus virtutis vitalis arteriæ, sed non nisi mechanicus a peculiari systoles specie ventriculi sinistri pendens, — pars. manifeste arteriæ denudatæ in systole sinistri cordis ventriculi a corde promoveri, in diastole removeri videtur. In quâcunque nimirum diastole ventriculi, magnâ sanguinis mole in aortam propulsâ, his partibus in rectam lineam redactis, apex cordis erigitur ad costam; id quod Magendie conatum curvaturæ amovendæ (tendance au redressement) dixit¹⁾. — Haec arteriæ de suo loco motio non solum conspicitur, cum denudata oculis arteria cernitur, (in quâ manifeste hoc distinguere mihi licebat, eâ duabus ligaturis a cetero arterioso systemate separatâ et pungendo sanguine privatâ), sed illa locomotio etiam copiam præbet cernendæ pulsationis, quam nonnunquam in vivo animante, partibus uti solent arteriam tegentibus oculis discernimus. Nam si pulsatio hæc non a sanguinis impetu ad amovendam partem prementem pendet, necesse est derivetur a locomotione arteriæ, et in languefactâ arteriâ oritur spectans motum longitudinalem, ubicunque minimum

1) Magendie. l. c. Tom. II. p. 307.

obstiterit impedimentum. Agitationem hanc pulsantem cernimus praecipue, ubi arteria magis superficiem versus sita est, neque pinguedinis copia est circumdata, quae quasi ictus propagationem impedit. Musculorum vero stratum proxime adhaerens minime propagatione est impedimento. Quin si impositum musculorum stratum ad vas sanguinem arteriosum ducens inclinare persuasum habes (v. Sect. IV. No. IV.), nescio, cur hoc pondus arteriam leviter premens, interdum cum variis locis auctum appareat, ad pulsus producendum conferre nequeat, cum compressione digitis facta pulsus evidentius discerni possit.

Ad pulsationem provocandam, sive tactu, sive visu percipiendam, Doellingeri iudice²⁾ confert impulsus, per sanguinis undam a corde pulsam, factus; qui quidem ita communicetur cum parietibus arteriae, ut sentiri possit, arteria tamen non dilatetur. Itaque, eodem arbitro, ictum in externam partem tubuli plumbei percipimus, aqua per antliam injecta, pariete ex loco non moto; similiter in serie globorum, vi elastica praeditorum, primo impulso, ultimus propellitur, ceteris non motis. — — Erant, qui objice-

2) Meckels deutsches Archiv für die Physiologie. 1816. 2ter Band S. 356.

rent, explicationem hanc ad systema vasorum, ceu valde diversum a corporibus hisce supra nominatis, non posse adhiberi; nisi tamen vasculo sanguini adhaerente, tensionis quaedam species produci posse videtur, ita, ut et hoc in loco simile quid statuere liceat. Pro dictis et haec facere videntur: in aortâ denudatâ, quantâcunque curâ adhibitâ, dilatationem ambitûs percipere oculis non poteram, at digito, quantum ejus fieri poterat, lenissimè imposito, ita ut nullo modo premeretur arteria, ictum digito tangente luculenter distinxi.
